

Sygn. akt V CSK 289/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko P. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

W uzupełnionym wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący K. K. powołał się na istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawnych co do tego, czy do przyjęcia trzyletniego terminu przedawnienia określonego w art. 118 k.c. decydujące znaczenie mają okoliczności faktyczne, czy też formalne cechy podmiotu, któremu przysługuje roszczenie i jakie ewentualne znaczenie mają „cechy samego stosunku prawnego”.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Wniosek nie czynił zadość tym wymaganiom w stopniu oczywistym. Sformułowanej w nim kwestii nie towarzyszyła żadna rzeczowa argumentacja, która wyjaśniałaby, dlaczego poruszony problem ma „istotny” charakter, tj. z czego wynika jego znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowa natura. W skardze nie przywołano także żadnych poglądów orzecznictwa lub doktryny wskazujących na rozbieżne drogi rozwiązania powołanego problemu; nie wykazano również, dlaczego dotychczasowy dorobek orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczący wykładni art. 118 k.c. jest niewystarczający do jego rozstrzygnięcia. W związku z tym jedynie ubocznie należało w zwrócić uwagę, że w wyroku z dnia 27 maja 2010 r., III CSK 230/09, niepubl., Sąd Najwyższy stwierdził – w kontekście terminu przedawnienia roszczeń – że o prowadzeniu określonej działalności gospodarczej nie decyduje wskazanie przedmiotu działalności przez przedsiębiorcę ani treść wpisu do rejestru przedsiębiorców, lecz faktyczne prowadzenie działalności danego

rodzaju. Przepis art. 118 k.c. nie wymaga zatem, zdaniem Sądu Najwyższego, aby świadczący działalność był przedsiębiorcą; przesłanką zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia jest natomiast to, aby roszczenie było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pogląd ten został we wniosku pominięty.

W części dotyczącej przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wniosek nie zawierał żadnej argumentacji, co zwalniało od bliższych rozważań w tym zakresie. W każdym razie z wniosku nie wynikało, iżby w okolicznościach sprawy ujawniły się poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie dotyczące art. 118 k.c., które uzasadniałyby merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej z uwzględnieniem publicznoprawnych celów tego środka zaskarżenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.